

Διαβάστε, όσο γίνεται περισσότεροι το άρθρο του Γιώργου Χαρβαλιά, που αναρτώ στη συνέχεια στο ΦΒ. Πρόκειται, (εντελώς ανεξάρτητα από τα όσα γράφει για μένα και το βιβλίο μου, που τα θεωρώ υπερβολικά) για μια, εκ βαθέων συγκριτική ανάλυση, της προχωρημένης σε σήψη και παρακμή, μεγάλου τμήματος της ελληνικής κοινωνίας που, ωστόσο, δίνει τον τόνο των αντιδράσεων στον τόπο μας. Επείγει η αφύπνισή μας, που χειμάζει κάτω από την αριστοτεχνική γραφή του Γιώργου Χαρβαλιά.

Η Ελλάδα που ματώνει... Από την ακριτική Αλεξανδρούπολη στα μαρτυρικά Καλάβρυτα: Ένα κοντράστ συναισθημάτων απογοήτευσης, θυμού και περηφάνιας...

.....

[Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΡΒΑΛΙΑ*, Αθήνα](#)

(δημοσιεύτηκε σήμερα στην εφημερίδα «δημοκρατία» και στην ιστοσελίδα Hellas Journal του Μιχάλη Ιγνατίου)

Όλο και περισσότερο αναρωτιέμαι αν ζούμε σε χώρα φρενοβλαβών, ψυχικά σακατεμένων ή απλά...χαζεμένων από το μετατραυματικό σοκ των μνημονίων. Και δεν

αναφέρομαι στη χορεία των κάθε λογής καχύποπτων ή ανυπότακτων που εύκολα βαφτίζονται «ψεκασμένοι».

Αναφέρομαι σε μια μεγάλη μάζα, νέων κυρίως, συνανθρώπων μας που άγονται και φέρονται σαν άβουλα γίδια από τους πονηρούς βοσκούς των social media. Πάρτε για παράδειγμα το χάσκι της Αράχωβας.

Την ημέρα που ήρθε ο Ερντογάν στην Αθήνα περίπου 1500 συμπολίτες μας έκριναν σκόπιμο να αναρτήσουν σχόλια στο “X” του Ελον Μασκ, για να εκφράσουν τις εθνικές ανησυχίες τους. Τουλάχιστον δεκαπλάσιοι προτίμησαν να μιλήσουν για τον...σκύλο-μάρτυρα, αφήνοντας να εννοηθεί ότι ο βασανισμός του(αν υπήρξε) συνδέεται τα χούγια της πλουτοκρατίας που συρρέει στο δημοφιλές θέρετρο.

Έξαφνα η Αράχωβα μεταβλήθηκε σε συνώνυμο της κακοποίησης ζώων. Με ηθικό αυτουργό τον δήμαρχο Γιάννη Σταθά, έναν «πρωτόγονο» αγωνιστή της πατριωτικής Αριστεράς που κυκλοφορεί με αμπέχονο και εργατικά άρβυλα, χωρίς καμία διάθεση δημοσίων σχέσεων με τους «ματσωμένους» που συναθροίζονται στη περιοχή.

Μιλάμε για τρέλα πολλών κυβικών. Προσωπικά αγαπώ πολύ τα σκυλιά και για πολλά χρόνια τα είχα συντροφιά μου. Αλλά υπάρχει και ένα όριο. Ξέρετε, η αποθέωση του τετράποδου έναντι του ανθρώπου υπήρξε η πεμπτουσία της διεστραμμένης ναζιστικής ζωοφιλίας.

- Ο Χίτλερ καμάρωνε για την «Μπλόντι», το αγαπημένο του λυκόσκυλο, αλλά την ίδια ώρα απαγόρευε στους Εβραίους να έχουν κατοικίδια γιατί ήταν...κατώτεροι. Δεν τα άξιζαν!

Φοβούμαι, λοιπόν, ότι παρασυρόμαστε σε τέτοιες δοξασίες. Μία υπέροχη γυναίκα έγινε κιμάς από τα θηρία ενός παραβατικού γείτονα, ένας νεαρός αστυνομικός έγινε λαμπάδα και χαροπαλεύει γιατί ήρθε αντιμέτωπος με τα άλλα θηρία των γηπέδων, πλην όμως εμείς προγραμματίζουμε διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις για το χάσκι, χωρίς καν να έχουμε καταλάβει τι ακριβώς του συνέβη.

Η παθογένεια αυτού του παραλογισμού που εκτρέπεται σε μορφές μαζικής παράκρουσης κυριαρχεί σε πλέον σε όλες τις πτυχές της ζωής μας. Την περασμένη εβδομάδα την έζησα κι εγώ στο πετσί μου όταν ήρθε η ώρα να παρουσιάσω το βιβλίο της ξεχωριστής Μαρίας Δελιβάνη που έχω την εύνοια να με τιμά με τη φιλία της.

Μία μόλις μέρα πριν στην ακριτική Αλεξανδρούπολη, η ατμόσφαιρα ήταν εντελώς διαφορετική. Εκατοντάδες άνθρωποι μαζεύτηκαν στην αίθουσα εκδηλώσεων του Thraci Palace, όπου ο καλός μου φίλος και συνάδελφος Μανώλης Κοττάκης παρουσίαζε το δικό του αποκαλυπτικό βιβλίο με ομιλητή, μεταξύ άλλων, τον Κώστα Καραμανλή.

Οι άνθρωποι που βρέθηκαν εκεί, όλων των κοινωνικών τάξεων και εισοδηματικών αποχρώσεων, είχαν ανάγκη να ακούσουν λίγες, αλλά μεστές πατριωτικές κουβέντες. Για την Θράκη που χάνεται και την ίδια την δική τους πόλη που δεν έγινε πλούσια από την...απόβαση των λιγοστών Αμερικανών «τοποτηρητών» του λιμανιού, αλλά κατάντησε να σιτίζεται(και ως ένα βαθμό να εξαρτάται) από τον οβολό των δεκάδων χιλιάδων Τούρκων επισκεπτών.

Η ζεστή εθνεγερτήρια ατμόσφαιρα της Αλεξανδρούπολης ήρθε σε απόλυτη αντίθεση με αυτό που ζήσαμε την επόμενη μέρα στην αίθουσα τελετών της παλαιάς Φιλοσοφικής Σχολής του Αριστοτέλειου.

- Επρόκειτο να παρουσιάσουμε το βιβλίο μιας από τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες στην ακαδημαϊκή ζωή της μεταπολίτευσης με τον εύγλωττο τίτλο «Για την Ελλάδα που ματώνει»...
- Μόνο που παραλίγο να...ματώσουμε εμείς όταν στην αίθουσα μπούκαρε ένα τάγμα αμούστακων παρακρατικών από «αναρχικές συλλογικότητες» κραδαίνοντας στείλιάρια και κραυγάζοντας «αντιφασιστικά συνθήματα».

Η σκηνή ήταν ομολογουμένως...σουρεάλ. Οι νεαροί ταραξίες διαμαρτύρονταν αρχικά επειδή στο πάνελ επρόκειτο να συμμετέχει ο επικεφαλής της «Νίκης», Δημήτρης Νατσιός. Ο...φασίστας!

Τον κύριο Νατσιό δεν τυχαίνει να τον ξέρω προσωπικά. Συμπέσαμε μαζί την περασμένη Τετάρτη στα Καλάβρυτα για τον εορτασμό της 80^{ης} επετείου του Ολοκαυτώματος. Προσωπικά θεωρώ ότι είναι ένας πολιτικός αρχηγός εξαιρετικά ήπιων τόνων, ένας άνθρωπος του Χριστού, των ελληνορθόδοξων παραδόσεων και της Εκκλησίας. Σίγουρα όχι νεοναζί και φασίστας.

Μετά το πρώτο «ντου» που συνοδεύτηκε από χλαπαταγή και επίδειξη τραμπουκισμού, ξεμονάχιασα δύο-τρία από τα οργισμένα πιτσιρίκια μήπως και καταλάβω τι έχουν στο μυαλό τους. «Η εκδήλωσή σας είναι αντισημιτική», μου είπε σε σχετικά ευγενικά τόνο μια μικροκαμωμένη νεαρή. «Δεν θέλετε να αναγερθεί Μουσείο Ολοκαυτώματος στη Θεσσαλονίκη. Το διαβάσαμε στο «Facebook», συνέχισε και παρά τρίχα συγκρατήθηκα, μέσα στον απειλητικό περίγυρο για να μη ξεσπάσω σε τρανταχτά γέλια.

Δεν είχα την απαίτηση να ξέρει εμένα και το πρόσφατο βιβλίο μου «Γιαβόλ» που αποτελεί κραυγή αγωνίας κατά του γερμανικού ναζισμού και των όσων δεινών προκάλεσε στην Ελλάδα.

- Αλλά για την Δελιβάνη, τρεις φορές εκλεγμένη πρύτανη, με περγαμηνές στον αγώνα για την διεκδίκηση των γερμανικών αποζημιώσεων, την ερίτιμο κυρία της Θεσσαλονίκης η οικογένεια της οποίας έκρυβε Εβραίους στην Κατοχή δεν είχε

ακούσει κάτι η κοπελίτσα; Προφανώς όχι. Και αυτό είναι το μεγάλο μας πρόβλημα.

Θα σκεφτείτε ίσως τι σχέση μπορεί να έχει η ματαίωση μιας παρουσίασης βιβλίου με το χάσκυ της Αράχωβας; Ε, ο ίδιος ναζιστικού τύπου σκοταδισμός διέπει και κατευθύνει την ευαισθησία της νεολαίας μέσα από την μάστιγα των social για να υπεραντιδρά σε σκηνοθετημένα ερεθίσματα. Να αναβιβάζει την ζωή του σκύλου πάνω από αυτή του ανθρώπου και να παραδίδει βιβλία στη πυρά, χωρίς καν να γνωρίζει τι πραγματεύονται.

Ευτυχώς τα ανάμικτα αυτά συναισθήματα έκπληξης, θυμού και απόγνωσης με εγκατέλειψαν, προσωρινά τουλάχιστον, όταν δύο μέρες αργότερα βρέθηκα στα μαρτυρικά Καλάβρυτα, καλεσμένος του τοπικού δήμου, με αφορμή το αντιναζιστικό βιβλίο μου.

Είχα να τα επισκεφθώ τουλάχιστον τριάντα χρόνια. Στην ζοφερή ατμόσφαιρα της φτωχοποιημένης, αφασικής και παραστρατημένης Ελλάδας βρήκα μία ακμάζουσα επαρχιακή πόλη υπόδειγμα ευταξίας και καθαριότητας.

Με έναν πολύπειρο δήμαρχο, τον Θανάση Παπαδόπουλο που εγκατέλειψε αηδιασμένος τα βουλευτικά όργανα για να προσφέρει στον τόπο του και δικαίως εκλέγεται με ποσοστά...Κιμ Γιογκ Ουν.

Κι όταν στο μνημόσυνο για την 80^η επέτειο του Ολοκαυτώματος είδα μαζί με χιλιάδες ανώνυμους «προσκυνητές», παιδιά με καθαρά πρόσωπα, χωρίς μάσκες και κουκούλες από τα τοπικά σχολεία να ψέλνουν τον εθνικό ύμνο και να συμμετέχουν με ευλάβεια στο προσκλητήριο πεσόντων, αγαλλίασε η ψυχή μου.

Η Ελλάδα ματώνει σίγουρα, όπως λέει και η Δελιβάνη, αλλά κάπου εκεί στις τοπικές κοινωνίες του Βορρά και του Νότου, μακριά από το Αθηνοκεντρικό τέρας που εκθρέφει τις ναζιστικές αιρέσεις της παγκοσμιοποίησης, ανθεί και μια ελπίδα...

***Γιώργος Χαρβαλιάς**

Συγγραφέας του βιβλίου «Γιαβόλ! Αίμα, Λήθη και Υποτέλεια»

PhD.PROF..Maria Negreponi-Delivanis
Morkenthaou1,
54622,Thessaloniki
+30 2310229977
+30 6944397345